

Editorial

Tot per a l'educació però sense els educadors

El sistema educatiu d'un país, en tots els àmbits, sempre està sotmès per la seva naturalesa a desafiaments i ha de realitzar esforços constants per adaptar-se a les noves circumstàncies socials i a les noves demandes de formació. Això provoca una sensació inevitable de perseguir un ideal que mai no s'acaba d'assolir del tot, alhora que facilita que apareguin propostes més preocupades pels aspectes formals de l'educació que pels continguts treballats o que sorgeixen de l'oportunitisme polític. En els últims anys observem i patim tota mena d'exemples, que el que acaben aconseguint és el desànim dels educadors. La reforma educativa impulsada pel Ministeri d'Educació (que confiem que tingui una vida breu) nés una bona mostra, en impactar sobre un dels col·lectius més desanimats pels canvis periòdics que succeeixen amb cada variació de partit governant a Madrid. L'opció d'alguns mestres de desvincular la feina dins l'aula de tots els decrets i currículums existents, malgrat no ser desitjable, és del tot comprensible.

En un altre sentit, des de la Generalitat es va apostar per generalitzar a les universitats catalanes la doble titulació Educació Infantil – Educació Primària, inicialment d'una manera precipitada o utilitzant mecanismes de pressió (amb més o menys fortuna) sobre les facultats d'Educació. El resultat final ha estat, de vegades, uns plans d'estudi que es van haver de confeccionar ràpidament i amb unes descompensacions que s'haurien pogut evitar amb més pausa acompanyada de més reflexió i participació. La nostra

mateixa facultat no ha estat modèlica. A més a més, qui ha arribat a la conclusió que la formació del millor professorat ha de passar a partir d'ara per la doble titulació? A partir de quins criteris? Quin model educatiu hi ha darrere aquesta opció? És una simple proposta per reduir, en el futur, tant els costos dels graus com el nombre de graduats que sortiran de les nostres facultats? Malauradament, no tenim respostes fonamentades i sovint ens limitem a especular.

Tampoc no s'escolten les veus del col·lectiu de mestres que clamen des dels seus llocs per les necessitats de formació que ells consideren prioritàries, més relacionades amb la realitat escolar. Per rematar-ho, la burocratització, obsessionada a acumular evidències de les activitats d'ensenyament-aprenentatge per valorar-les a partir de criteris no consensuats dins la comunitat educativa, s'ha anat estenent com una plaga per tot el sistema fins a arribar a la universitat. Estem a favor dels sistemes de control de la qualitat educativa i de foment de l'actualització dels docents, però ens mostrem contraris que aquests objectius lloables siguin segrestats per una minoria de manera que vagi inflant una bombolla administrativa i burocràtica, amb unes despeses que seria més eficient dedicar-les a altres objectius. Tots coneixem sistemes prou complexos que acaben valorant positivament el 100% dels implicats sense cap mena de graduació, la qual cosa és una contradicció en els mateixos termes: simple burocràcia que fa perdre el temps. És un mal que

s'està denunciant i que, per raons molt diverses, ara mateix sembla que no té aturador.

Però no volem fer la impressió que del col·lectiu docent solament en surten queixes i resistències al canvi. En el cas dels responsables d'aquesta revista, ens agrada treballar en els nostres àmbits respectius i difondre propostes que sorgeixen tant des de la recerca més estricta com des de l'aplicació a les aules. Creiem en la utilitat social de l'educació i de la formació d'educadors, igual que els nostres lectors. Confiem que els treballs que presentem en aquest número resultin d'interès i facin una aportació en aquesta línia.